Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 207. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 26-го ВЕРЕСНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 26, 1980 No. 207. VOL. LXXXVII.

Чікаґо вшанувало Українську Родину Року

Чікаґо, Ілл. — Тут у суботу, 17-го серпня, зійшлося біля триста осіб, щоб вшанувати родину п-ва Степана й Антоніни Куропасів, як Українську родину Року 1980. Цю святкову подію зорганізувала українська католицька парафія св. Иосифа в Чікаґо у зв'язку з річним парафіяльним фестивалем, який відбувся в днях від 22-го серпня до 1-го вересня.

Урочистість почалася Св. Літургією, яку відслужили о. Иосиф Шарий — парох церкви св. Иосифа, і о. Леонард Корчинський — співпарох.

У своїй проповіді англійською мовою о. Корчинський підкреслив важливість прикладного родинного життя, що являється цінним свідченням нашої християнської віри. У цьому Міжнародному Році Родини ми відчуваємо щораз більшу потребу розумних і героїчних батьків, які передаватимуть дітям предківські традиції, що стануть міцним фундаментом для їхнього майбутнього життя. Інж. Степан і Антоніна Куропасі дали своїм дітям життя, сповнене українськими традиціями, а тепер син Мирон і дочка Віра передають їх своїм дітям.

Отець И. Шарий проповідував українською мовою, вказуючи на те, що українська родина є серцем і остоєю українства. Саме тому Україна пережила тисячоліття винищування, що мала сильну родину, яка була просякнута любов'ю до України. Таку любов до України вклали панство Куропасі в серця своїх дітей.

Під час Служби Божої співав хор церкви Св. Иосифа під диригентурою Юліяна Позняка, а після Св. Літургії заінтонували вони гримке „многая літа!" для родини Куропасів. Відтак усі присутні зійшли до залі під церквою, де під час коктейлу розмовляли з членами відзначеної родини. Закуску до напоїв дарували власники і продуценти м'ясних виробів „Блек Стір", Володимир і Ольга Шлапак. Під час коктейлю грала оркестра Джин Шелемія.

На початку офіційної частини Роман Рошкевич і Оксана Перун привітали визначну родину п-ва Куропасів квітами й подякуванням. Архипресвітер Орест Кулик, парох української православної церкви св. Софії в Чікаґо, провів молитву; Теодор Штим підніс офіційний тост для почесних гостей; всі заспівали многоліття, бажаючи родині Куропасів щастя,

Особливим відзначенням Української Родини Року Чікаґська громада вшанувала родину Степана і Антоніни Куропасів. На світлині в першому ряді зліва направо: Віра Куропась-Госвич, Тамара Госвичівна, „патріярх" роду інж. Степан Куропась, Антоніна Куропась, проф. д-р Мирон Куропась і його дружина Леся з Васькових. у другому ряді: Юрій Госвич, Христина і Катерина Госвичівні, Степан і Михайло Куропасі.

Божого благословення на довгі й благі літа; голова комітету Рудольф Припхан щирим словом привітав Родину Року.

Функцію майстра церемонії двома мовами сповняв Ів. Савчин, заступник голови комітету; він теж прочитав ряд привітів, які наспіли з цієї радісної нагоди для панства Куропасів: від колишнього президента ЗСА Джеральда Форда, сенаторів Дола і Персі, конгресмена Дервінського і губернатора Томсона; при тому теж І. Савчин представив визначних гостей.

На бенкеті виступали три головні промовці, які насвітлили життя, успіхи й заслуги п-ва Куропасів для української громади. Президент Федеральної кредитової каси „Самопоміч" Роман Мицик звернув головну увагу на політичну й видавничу діяльність інж. Степана Куропася. Він рівнож підкреслив, як багато часу

(Закінчення на стор. 4)

Інфляція знову зростає

Вашінгтон. — Уряд ЗСА поробив цілий ряд заходів для боротьби з інфляцією. Не зважаючи на його змагання, інфляція тільки на короткий час повторно припинилася, а опісля знову поглиблюється. В серпні знову піднеслися ціни так, що інфляція може перейти десять відсотків у річному відношенні.

Звишкова тенденція цін, яка виразно проявилася в серпні, обняла широким фронтом такі господарські галузі, в яких у слідуючих місяцях не можна очікувати знижки цін. Власне тим зріст цін у серпні на сім десятих одного відсотка сигналізує дальше погіршення в чергових місяцях. Головним чинником зросту цін були харчі, особливо свіжа городина та пальне. Ясно, що з наступленням осени і холодної погоди годі сподіватися стабілізації цін саме цих продуктів. Ціни на харчі в серпні зросли на 2,3 відсотка, чим особливо стурбовані урядові кола у Вашінгтоні.

Вибух збройного конфлікту між двома продуцентами нафти — Іраком і Іраном, і правдоподібність перебоїв у транспортуванні нафти з інших арабських країн, у сполученні з недавньою підвишкою ціни на савдійську ропу, вплинуть на дальший значний зріст цін пального. Лондонський Ллойд — могутня фірма і загального забезпечення — уже потрійно підніс ціну на забезпечення нафтових транспортів у Перський затоці. Збомблення нафтових улаштувань у Базрі, Іраку і Абадані, Іран, також матимуть свій негативний вплив на формування цін. Очевидно, обидві країни принаймні на деякий час зменшать свій нафтовий експорт, а, може, навіть продукцію, тим більше, що нафтові терени по обидвох боках лежать недалеко кордону поміж цими державами, де якраз відбуваються воєнні дії. Якщо ж до того ще уряд у Теграні спробує здійснити свої погрози і заблокувати морську протоку Гормуз, тоді це створило б додаткові труднощі для транспорту нафти, а це відбилося б на зрості цін.

Базою індексу цін прийнято 1967 рік, який таким чином становить 100 відсотків. В серпні індекс зріс до 249,4 відсотка, а це значить, що товар, який 1967 року коштував 10 долярів, тепер коштує 24,94 доляра.

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУДЕТЬСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ

Вашінгтон, Д. К. /П. О./ — У неділю, 28-го вересня ц. р., тут у приміщенні парафії української католицької церкви Пресвятої Родини, при 4250 Гервуд Ровд, Н. Іст, о год.4:30 по полудні, відбудеться спільна конференція Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка й Об'єднання Українців Вашінгтону.

Проф. Петро Оришкевич, секретар місцевого Осередку НТШ, прочитає свою наукову доповідь на тему „Географія українців /русинів/ великого Вашінгтону", з підтемами: стан і походження українців у 1958 і 1978-79 рр.; походження, вік, соціяльний стан; обрядово - національний стан; церковно-громадське життя, церкви-культурні центри — ділові підприємства; організації і товариства; прізвища, імена, характеристика.

Вступ за добровільними датками.

Проф. Л. Добрянський зізнавав про права людини в СССР

Вашінгтон. — Проф. д-р Лев Добрянський, президент Українського Конґресового Комітету і професор політичних наук на Джорджтавському університеті у Вашінгтоні, виступив перед Підкомісією міжнародних організацій, яка входить до Комісії Палати Репрезентантів у міжнародних справах і, разом з іншими свідками, зізнавав про відносини в Совєтському Союзі на відтинку прав людини.

Цілоденне переслухання включало також зізнання конґресмена Данте Б. Фассела, голови Комісії безпеки і співробітництва в Европі, Патриції М. Деріян, асистента державного секретаря для людських прав, Розанни Л. Ріджвей, заступника державного секретаря для справ Европи, проф. Роберта Шарлета з Міжнародної Амнестії і Юрія Ярима-Агаєва, колишнього члена Московської Гельсінкської групи.

У своєму зізнанні д-р Л. Добрянський зокрема підкреслив, що Захід ніколи не зможе добитися повного пошанування прав людини, аж до часу коли не наступить зміна політики у відношенні до СССР і не буде підкреслено, що Совєтський Союз є останньою в світі імперією, яка поневолює цілий ряд колись вільних народів. Президент УККА у своєму зізнанні вказував на совєтський тоталітаризм, імперіялізм, русифікацію і економічне використовування поневолених Москвою народів, як на феномен, який не може бути поминений в обговоренні контексту людських прав. Він звернув увагу, що потоптання прав людини в СССР не має порівняння у цілому світі.

Проф. Л. Добрянський рекомендував Підкомісії, щоб вона, розглядаючи порушення прав людини в СССР, брала до уваги три категорії цього комплексу, а саме особисту, спільну і національну. Найважливішою справою для поневолених народів в СССР є відзискання самостійности і незалежности, — заявив Л. Добрянський, вказуючи на різні види дисидентизму, які у принципі змагаються за ті самі цілі, якщо йдеться про права людини, але рівночасно дисиденти в поневолених Москвою країнах змагаються в першу чергу за відновлення незалежности їхніх країн.

Президент УККА критикував Уряд президента Картера, який виступаючи тут і там в обороні людських прав скоріше наголошував справи включені у т. зв. кошики 2 і3, не зачіпаючи кошика 1 де згадується про право народів на самостійність. Свою критику Добрянський поширив також на поведінку американської делеґації в Беоґраді два роки тому і брак відповідної стратеґії до Мадридської конференції.

Покликаючись на раніше схвалені Конґресом резолюції у справі віднови обидвох Українських Православної і Католицької Церков, проф. Л. Добрянський висловив здивування, що не зважаючи на чутливу реторику американського народу про потребу релігійної свободи, досі Уряд ЗСА фактично ігнорував релігійний ґеноцид в Україні й інших поневолених країнах. Голова цієї Підкомісії Дон Бонкер переврав в тому місці звіт проф. Добрянського і заповів, що у справі переслідування релігії буде переведене окреме слідство на початку діяльности нового Конґресу в 1981 році. Було також звернено увагу, що в останньому звідомленні Комісії Фассела (серпень 1980) Української Католицької Церкви було присвячено багато місця.

Відповідаючи на завваги керівників Підкомісії проф. Добрянський заявив, що Державний департамент і Конґрес повинні були вже давно зайнятися цими переважливими питаннями, принаймні три роки тому, а також приготовитись відповідно до Мадриду і там ці справи відповідно насвітлювати.

В Москві судили ще одного релігійного діяча

Москва. — Тут судили Лева Реґельсона, активного діяча Російської Православної Церкви. Цим разом судовий сценарій був зовсім інший, як у попередніх таких судах. Прокуратор поставив внесок, щоб підсудного звільнити.

Реґельсон, який має 41 рік, брав участь у нелеґальних виданнях релігійної літератури. Крім цього, він зорганізував розповсюдження таких видань і сам брав у цьому участь. За такі „злочини" в совєтській практиці передбачено чотири, абож п'ять років тюрми і принаймні три роки заслання.

Під час суду Реґельсон признався до всіх приписуваних йому прокуратурою „злочинів", жалував за те, що в релігійні матеріяли він включив антисовєтські заяви, які неправдиво представляли, нібито Совєтський Союз переслідував релігію та робив перешкоди віруючим у їхніх релігійних практиках.

На запити прокуратора він з'ясував, як до цього дійшло. Він твердив, що його до того спонукували інші люди та що він не хотів виломлюватися з прийнятого віруючими звичаю обвинувачувати совєтську владу в таких практиках. Присутні на залі представники „гласности", тобто співробітники КҐБ, оплескували деякі вислови обвинуваченого, а суддя похвалив його за його „щирість".

В Америці

ПЕРЕДВИБОРЧА КАМПАНІЯ, яку ведуть три кандидати на президента — Джіммі Картер, Роналд Реґен і Джон Андерсон — не тільки що набирає на силі, але рівночасно переходить у площину особистих образ і вигадуваних історій. Президент Картер, виступаючи в Каліфорнії й інших західних стейтах заявив, що вибір Реґена на президента може довести до війни. Реґен назвав такі висловлювання Президента „нижчими гідности", бо жадна людина, тим більше людина, яка претендує на публічне становище, не хоче війни. Андерсон натомість називає кампанію Картера „тактикою страху" і „видуманих історій".

ОСТАННІЙ КУБИНЕЦЬ ПОКИНУВ у вівторок, 23-го вересня ц. р.; місію З'єднаних Стейтів Америки в Гавані. Як відомо, понад 400 осіб, переважна більшість яких це колишні політичні в'язні режиму Фіделя Кастра, перебували від 2-го травня в приміщеннях американської місії, звівши перед тим чимало рукопашних боїв з прихильниками Кастра. Останні 11 осіб добровільно вийшли з приміщень місії і від'їхали у невідомому напрямі на очах кубинської поліції, яка вдень і вночі стереже приміщення американського дипломатичного центру. Вейн Сміт, голова американської місії, заявив кореспондентам, що оскільки йому відомо, кубинські поліційні чинники покищо нікого не ув'язнили і не судили за перебування у місії ЗСА.

ІЗРАЇЛЬСЬКА ПОЛІЦІЯ АРЕШТУВАЛА посадника малого містечка Квальквілія, що розташоване недалеко Тель Авіву, за те, що він разом з двома помічниками, що їх також арештовано, видав брошурку, в якій намагався показати успіхи арабської міської адміністрації і перешкоди з боку державної ізраїльської адміністрації. Ізраїльські чинники закидають посадникові Амінові ель-Нассерові, що його твердження тенденційні, а подані факти неправдиві. Брошура Нассера дала матеріяли для публікації антиізраїльських видань. Арабські чинники пов'язують виступ проти посадника Нассера зі загальною арабською акцією, яку тепер веде Ізраїль. Вони вказують на обшуки, арешти й інші турботи, які ізраїльські урядові чинники чинять арабам з метою їх залякувати і морально ломити. На думку арабських чинників, загальним тлом для таких ізраїльських виступів є конфлікти між арабськими державами, які, зростаючи, створюють атмосферу й умови, що цим переміщенням сприяють.

ЗСА ОБСТОЮЮТЬ СВОБОДУ ПЛАВАННЯ В ПРОТОКАХ

ІРАК ВИМАГАЄ ТЕРИТОРІЯЛЬНИХ КОНЦЕСІЙ

Вашінгтон. — В середу, 24-го вересня, під час пресової конференції в Білому Домі, президент Джіммі Картер проклямував безоглядну конечність зберегти свободу плавання в Перській затоці та в протоці Гормуз у зв'язку зі загрозою з іранського боку заблокувати їх. Після трьох днів завзятих боїв, особливо в повітрі, іракські збройні сили перебрали оперативну ініціятиву на фронтах. Більшість арабського світу підтримує Ірак.

Загострення збройного конфлікту між Іраком і Іраном і зв'язана з тим загроза для морського плавання торговельних кораблів усіх народів, накінець офіційна загроза тегранського уряду заблокувати Перську затоку і протоку Гормуз, якими проходять міжнародні транспорти нафтової ропи, що покривають біля 60 відсотків енергетичного запотребування індустріяльних націй, змусили заінтересовані уряди зайняти становище до цього.

Після розмов між головними індустріяльними країнами, які відбувалися на різних рівнях, президент Картер заявив: „свобода плавання в Перській затоці має превелике значення для цілої міжнародної спільноти. Тому імперативом є не допустити до будь-якого порушення свободи проходу всіх кораблів до і з району Перської затоки".

Одночасно з тим засоби масової інформації повідомили, що головні індустріяльні країни, які посідають відповідні засоби, обговорюють потребу створення спільної морської сили для вільної морської сили для захисту тієї свободи. Покищо біля загроженого району перебувають деякі одиниці американської воєнної фльоти, які є в стані негайно інтервеніювати.

Між передумовами для завішення зброї іракська сторона вимагає: визнання Теграном повної і беззастережної суверенности Іраку над Шатт аль Арабом, передання захоплених 1971 року островів Великий і Малий Тамб та Абу Муса назад в арабські руки. Острови ті перед тим були під англійською охороною, а З'єднані арабські еміряти вважали їх своєю інтеґральною частиною; передання Іракові району Мусіян, який Іран погодився передати в договорі 1975 року, але дотепер цього не виконав.

Після перших трьох днів боротьби на суші, в повітрі і на морі, Ірак почав перебрати ініціятиву в операціях завдяки перевазі в сухопутних частинах. Ірак кинув в акцію в різних пунктах 300-милевого фронта понад 40,000 вояків, яким протистояли коло 15,000 іранських вояків. Іранська перевага в танках дотепер не проявилася і іракські частини оточили Абадан з його найбільшою рафінерією в світі, яка горить, здобули район Масіяну на північ від цього, закріпили свої позиції в Меґрані й Кварс-і-Шіріні та вислали передові частини в напрямі Ісфагану та Теграну. Ціллю їхнього є осягнути прийнятні гір, які ділять їх від тих міст і від центрального Ірану.

Іранське командування з невияснених дотепер причин зразу ж першого дня перенесло свої летунські атаки на населені пункти, особливо на Баґдад, столицю Іраку, та Базру і інші нафтово-промислові осередки. Після того іракські летунські атаки також звернулися проти подібних пунктів. Після перших успішних акцій іранське летунство почало тратити динаміку, а нові інформації з поля бою вказують на повільне здобування переваги також іракським летунством. Найближчі дні покажуть, чи така тенденція втримається.

Нез'ясоване положення на відтинку морських боїв. Започаткували їх у районі Базри іранські воєнні кораблі, які заатакували порт й промислові улаштування того міста і сусідніх осередків, іракські кораблі дали м відсіч, про вислід якого подала іракська сторона, що він закінчився її перемогою, бо іранська фльота після втрати двох фреґат і семи канонерок відступила.

Не зважаючи на те, що немає формального проголошення війни ні з одного боку, в дійсності бойові акції прибрали такий характер, про що іракський міністер оборони ген. Аднан Хайраллає заявив: „Чи війна проголошена, чи ні, це в дійсності війна".

Важка ситуація іранських збройних сил, зростаючий внутрішній нелад, комплетна ізоляція Ірану в світі, викликали гарячкову підготову різних незадоволених елементів внутрі і поза кордонами Ірану до державного перевороту. В значиших акціях ці заходи ще не проявилися. Президент Бані-Садр відбув поїздки до бойових з'єднань, виголосув до них промови, та заклинає до рішучого спротиву. Згідно з іранською конституцією він, як президент, є також головнокомандувачем збройних сил Ірану.

Необережність виявляє Москві різні таємниці

Вашінгтон. — Манія переводити слідства різними чинниками в ЗСА породжує велике число різних доходжень, які часто є марною витратою енерґії, а не раз навіть приносить шкоду.

Показовою в тому напрямі є справа арешту й присуду совєтським судом Анатолія Н. Філатова, який нібито мав співпрацювати з американськими розвідчими органами. Слідство в справі того арешту, що його почала переводити спеціяльна комісія Сенату ЗСА, викликало появу в пресі різних вісток, включно з твердженням, що Філатова розстріляно.

Сенатська комісія мала перевірити поголоски, що нібито Філатова арештовано, бо якийсь американський дипломат припадково виявив його функцію й це дійшло до відома большевицьких органів. На базі тієї поголоски почалися снувати такі різні здогади й появлятися такі інформації, які часто не мали ніякого відношення до справи, але не лише викликували обурення серед американської громадської опінії, але й постачали совєтським заінтересованим чинникам різні дані. В розгарі тієї акції судовий оборонець Філатова, московський адвокат Леонід М. Попов, подав, що Філатова не розстріляно, що йому замінено кару смерти на 15 років тюрми за те, що він до всього признався, подав усі деталі й покаявся.

У світі

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Афганської Соціял-демократичної партії Амін Вакман, який недавно прибув з Афганістану до Ню Делі, Індія, висунув плян мирної розв'язки афганського конфлікту й виходу совєтських військ з Афганістану. Він запропонував такі чотири точки: вихід совєтських військ з Афганістану, прибуття частин ОН, які переберуть на себе службу порядку й безпеки, створення нового афганського уряду, опертого на широкій коаліції всіх національних угрупувань, парляментарні вибори після згладження відносин. Пропозицію Вакмана інші самостійницькі угрупування а зокрема два найбільші з них — Гизбі і Джаміяті Ісламі, назвали наївними й нереальними, бо Москва за ніяких умов добровільно з Афганістану не вийде.

ЛЕХ ВАЛЕСА ПРИБУВ ДО ВАРШАВИ на чолі делеґації портових робітників Ґданська, щоб зложити в Варшавському окружному суді документи для судової реєстрації незалежних профспілок, на існування яких комуністичний польський уряд погодився в часі страйків робітників. Варшавський суд видвигнув цілий ряд формальноправних застережень до запропонованих проєктів і поставив вимогу відповідних редакційних змін. Подібну долю спіткав такий самий внесок робітників в Катовицях на Шлезьку. Початкові труднощі, які мала делеґація, очолена Лехом Валесою в справі судової реєстрації вільних професійних спілок, на інтервенцію урядових чинників надто були усунені й суд прислішово зареєстрував статут вільних профспілок, поминаючи заповіджені ним переслухування у цій справі. Пояснюють це зростаючим ускладненням політичної ситуації в Польщі, в СССР та взагалі у світі.

НА ФЛЬОРИДУ прибув у приватному характері президент Заїре Мобуту Сесе Секо. Ця поїздка пов'язана зі станом здоров'я і потребою відпочинку для нього. В часі перебування Мобуту на Фльориді не передбачені ніякі офіційні зустрічі, ані розмови.

У СИРАКЮЗАХ ВШАНУЮТЬ ЧУПРИНКУ

Сиракюзи, Н.Й. — Молодечі організації в Сиракюзах влаштовують тут святочний апель і концерт для вшанування 30-ї річниці з дня героїської смерти Головного Командира УПА ген.хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки. Імпреза відбудеться в неділю, 5-го жовтня ц.р., о год. 5-ій по полудні в залі Вестгіл гайскул. Святочну доповідь виголосить мґр Осип Рожка програму виконають місцеві мистецькі сили.

З'ЇЗД УЧИТЕЛІВ УМІ

Ню Йорк, Н.Й. — В неділю, 12-го жовтня ц.р., о год. 10-ій ранку тут в Домівці УМІ при 136 2-га авеню відбудеться загальний з'їзд учителів Українського Музичного Інституту Америки. Організатори запрошують на з'їзд всіх учителів УМІ навіть з далеко віддалених відділів. Програма з'їзду буде подана на місці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Змінливі настрої

Кругло два роки тому сенатор Едвард Кеннеді користувався — згідно з вислідами різних професійних і принагідних опитових аґенцій — такою популярністю в Америці, що він мав тоді „в кишені" номінацію на кандидата Демократичної партії у президентських виборах 4-го листопада 1980 р. Протягом правиборів та на самій конвенції Демократичної партії настрої змінилися настільки, що сенатор Кеннеді, програвши свою кампанію за так звану „одверту конвенцію", взагалі зрікся дальшої кандидатури. — Кілька місяців тому ті самі опитові аґенції ствержували, що республіканський кандидат на президента, колишній каліфорнійський губернатор Роналд Реґен, має на кругло 25 відсотків перевагу у публічній опінії над демократичним кандидатом президентом Джіммі Картером. В останніх днях ті самі опитові бюра повідомили, що обидва названі кандидати користуються майже однаковими шансами виграти чи програти у виборах, зрівнявшись щодо своєї популярности в широких колах американського громадянства. Знову ж третій, „незалежний" кандидат, ліберально-республіканський конґресмен із стейту Іллиной, Дж. Андерсон, отримавши офіційну підтримку від Ліберальної партії в Ню Йорку, виступив публічно з твердженням, що президент Картер взагалі не має шансів виграти ні в одному великому стейті і тому вибори 4-го листопада ц. р. будуть відбуватися насправді тільки між ним, Андерсоном та Реґеном.

Наведені приклади вказують, якими змінливими є настрої американського суспільства. Тому ніяк не можна передбачувати вислідів цьогорічних президентських виборів, дармащо ділить нас від них уже ледве кілька тижнів. Може поправитися — або погіршитися — економічна ситуація. Можуть трапитися у світі непередбачені події з поважним впливом на американську громадську думку. Популярність президента Картера може значно зрости, якщо перед виборами звільнять 52-ох американських „закладників" з Ірану: американський нарід дістане доказ на правильність тактики „тихої дипломатії", якою в цій справі користується президент Картер. І навпаки: Уряд президента Картера може зробити якусь таку помилку, яка перехилить настрої в сторону республіканського кандидата. Не можна виключити й правильности твердження згаданого вище незалежного кандидата Андерсона, що на нього голосуватимуть всі ті, які не вдоволені кандидатурами і Картера і Реґена — а таких є справді чимало...

В аналізі політичних подій треба рахуватися з фактами. Тільки на основі відомих і безперечних фактів можна доходити до логічних висновків. Теперішня виборча ситуація в Америці тому така неясна і мрячна, що немає тих фактів, на яких можна би спирати свої логічні твердження. Можна хіба погоджуватися з тими, які твердять, що хоча в обох великих американських партіях є мужі великого формату, то в цьогорічних президентських виборах обидва кандидати мають за собою поважні „мінуси": фактом є, що за президентури Картера настала велика економічна криза, впала міжнародна повага Америки (поведінка Ірану, справа Афґаністану) і президентові Картерові закидали брак рішучости та послідовности, — фактом є також, що Реґен є лідером того консервативного крила Республіканської партії, з яким не погоджуються не тільки ліберали, але й „поміркованї".

Проте американський нарід виявив за своїх 200 років державного існування не раз здоровий інстинкт та величезну тугість. І тому немає сумніву, що й із теперішньої мрячної і неясної ситуації Америка вийде переможно.

Ярослав Гайвас

КИТАЙ НА НОВОМУ ЕТАПІ

(3)

Для порівняння з ЗСА останнім часом на ощадності йде щось понад три відсотки заробітків! — та в державних дешевих кредитах (Японія, ЗСА, Франція, Англія, Західня Німеччина) і в дешевих позичках Світового банку (World Bank). Чао Цуянг, новий прем'єр Китаю на бенкеті в честь прем'єра Нової Зеляндії, Роберта Д. Мульдона так представив цілі й методи економіки КНР: „Коло 2000 року ми хочемо перебудувати Китай на модерну, високодемократичну і цивілізовану соціялістичну державу. Ми мусимо змінити нашу економічну систему крок за кроком, скомбінувати реґуляцію при допомозі плянування з реґуляцією ринковими силами й повести її, опираючись на економічних чинниках та на господарському спрямовуванні і на законодавстві. Ми мусимо рішуче поширити право підприємств виносити рішення і право працівників партиципувати в керівництві підприємствами".

Господарські світла й тіні

До найбільших позитивів китайської господарської дійсности належить зростаючи співпраця з індрустіяльним Заходом, а в першу чергу з ЗСА. Велика американська делеґація, яка в половині вересня відбула під проводом підсекретаря дослідів і розвитку в секретаріяті оборони ЗСА Вілліяма Дж. Перрі вичерпні розмови з китайськими представниками і провірила багато проблем на місці, приготовила підстави американсько-китайського договору в справі постачання Китаєм різних сировин американському промислові, що їх відкрито в Китаї у великих кількостях, як легкі металі танталюм, ванадіюм, титаній без яких не можна обійтися в летунстві й збройовому промислі. За тією делеґацією запрограмовані з обидвох боків інші. Зі свого боку ЗСА погодилося на доставу Китаєві таких прецизних машин і апаратів, які не передбачені для продажі за кордон, як найновіший компютер Західньої геофізичної компанії в Гюстоні, який уможливлює відкривати нафтову ропу, мінерали тощо та може його вжити до розв'язки складних мілітарних проблем і калькуляцій. Велика Британія й Франція погодилися, або близькі до того, щоб продати йому найновіші роди оборонної зброї, а Японія й Західня Німеччина дають йому до використання велику частину своєї технології.

Але з другого боку непередбачені труднощі постали в китайському добуванні нафти, головному експортовому товарі КНР. Труднощі такі великі, що в 1981 році Китай мусить скоротити достави ропи до Японії, свого головного відборця на 13 відсотків, а в 1982 році аж на 45 відсотків. Хоч це якоюсь мірою викликане також збільшенням внутрішнього запотребування в Китаї, але все таки основний недолік — це непередбачені труднощі в продукції. Через те недійсним став контракт з Японією про доставу 69 мільйонів барилок ропи в 1981 році і 110 мільйонів в 1982 році. В 1980 році КНР з трудом доставить Японії законтрактованих 59 мільйонів барилок.

Зі зростом труднощів на відтинку торгівлі з Японією зростає поважно натиск Совєтського Союзу на Японію, щоб вона переключилися на совєтський ринок. Москва висуває дуже корисні умови Японії, щоб тільки відтягнути її від КНР. Дехто навіть припускає, що ті умови такі корисні, що від них відмовитися не можна. Одначе переважає думка, що Японія своєї лінії не змінить і господарську співпрацю з Китаєм поширюватиме й поглиблюватиме.

Нові люди

Світ із здивуванням приглядався персональним змінам, а в першу чергу процедурі їхнього переводження в часі і головно під кінець 5-го конґресу. Боротьба за владу є завжди важкою і заїлою та здебільшого воюючі не перебирають занадто в засобах. Привикла до цього світова преса з дня на день чекала вибуху конфліктів і зударів в Пекіні. Чекала і не дочекалася. Зміни прийшли, їх переведено без конфліктів і зударів, без протиборства різних кандидатів і груп та клік. А зміни ті були направду величезні. Уступив прем'єр Гуа Ґуофенґ, залишивши за собою тільки пост керівника партії, уступив його перший заступник, архітект тих великих змін Денг Шіяопінґ, залишивши також на своєму пості заступника голови партії. Уступили п'ять віцепрем'єрів, а на місце їх усіх прийшли молодші люди. Настали персональні зміни в цілому уряді, йдуть зміни в командуванні армією.

Дотепер ще не відомо, чи це все сталося після боїв за кулісами, чи після спокійного розваження, що найкраще для країни і для народу. Між членами Постійного комітету несподівано опинилися брат Далай Лами Панчем Лама, другий по ранзі керівник тибетських буддистів і Янг Їнгрен, керівник китайських мусулман. Постійний комітет Всекитайського народного конґресу це його керівне найвище тіло, яке діє постійно, а в часі між конґресами виконує його ролю.

Наступають також зміни в КПК. Новопризначений генеральний секрерар КПК приготовляє її XII З'їзд, який матиме в програмі як одну з найважливіших точок переведення персональних змін в ЦК КПК, а крім цього введення таких нових напрямних у системі діяльности КПК, які вможливили б постійну контролю й відсівання відстаючих, знесилених, або прямо некомпетентних місцевих керівників.

Довгі роки непевности, глибокі зрушення, внутрішні й зовнішні загрози КНР таким чином закінчилися. Змінилися на корисні зовнішні умови, які донедавна були вагомі небезпеками, а ще більше на добро міняється внутрішня ситуація Китаю і це разом заповідає успішність його нового етапу.

25-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ

(ОТ). — У яскравому й барвистому літописі українського спортового руху знаменним і пам'ятним є минуле чвертьсторіччя. На довгому і важкому шляху розвитку українського спорту на розлогих просторах ЗСА і Канади, саме роки 1955-1980 позначилися крутим і стрімким ростом, піднесенням роботи у багатьох ділянках фізичної культури. Всі досягнення цього чверть сторіччя в галузі фізичного виховання української молоді і розвитку українського спорту тісно пов'язана з діяльністю Української Спортової Централі Америки та Канади, що визначила далекосяглий напрям дальшого піднесення українського організованого спорту, на цьому континенті.

І так переглядаючи нині розлогу й родючу українську спортову ниву, ми бачимо в більшості гарні плоди піклування й висліди важкої праці діячів УСЦАК. На численних площах, стадіонах, кортах, залях і басейнах в ЗСА і Канаді тисячі української молоді охоче вправляють різні роди спорту, здобувають Відзнаки Фізичної Вправности, прилучуються до організованого українського спорту.

А скільки вже славних перемог, скільки різнорідних рекордів здобули наші дружини й спортовці за пройдене чвертьсторіччя! Велику більшість цих осягів вони здобули теж завдяки життєдайній силі цілого ряду чолових діячів УСЦАК.

З бігом років цілий ряд визначних українських спортових піонерів відійшов від нас назавжди, інші постаріли, але їхні місця зайняли молодші, які гідно продовжують цю корисну працю.

Завдання української організованої громади і дальше пильно дбати, щоб ця дуже корисна центральна установа успішно продовжувала свою працю, щоб УСЦАК, що саме дня 27-го вересня ц.р. на Союзівці відзначає свій 25-річний ювілей могла й надалі координувати й унапрямлювати діяльність усіх існуючих українських спортових осередків у ділянках фізичного і духового виховання наших майбутніх повноцінних громадян.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ГРОМАДА МАЄ ПРАВО ЗНАТИ І...ЖУРНАЛІСТИ ТАКОЖ

Стаття д-ра П.Стерча п. н. „Напередодні XIII Конґресу УККА" у Вашому щоденнику з 30-го серпня ц.р. появилася дуже на часі а може вже і запізно. Бо коли так пише п'ять тижнів перед XIII Конґресом голова одного із найбільше активних Відділів УККА, а ще до того з місцевости де відбуватиметься ця імпреза — то це справді дзвін на тривогу для цілої української спільности в ЗСА.

Але не розглядаючи усіх проблем, які порушив автор, нас турбує особливо його закид (чи може лише ствердження?), що наша преса зовсім мовчить на тему так близької і важливої загальногромадської події. Хоча журналістична діяльність не раз викликує застереження в публічній опінії, все ж поважний та відповідальний журналіст пише про актуальні події тоді, коли має достовірні інформації та належну підготовку до теми. Коли однак, як у випадку XIII Конґресу, досі немає інформацій, матеріялів та звітування, як проходить праця підготовчої комісії — немає підстави до дискусій, думок а тим і до відгуків про це у пресі. Тому мовчанка нашої преси зовсім зрозуміла. Не зрозуміла однак мовчанка організаторів. Хіба ж у вільній, демократичній Америці немає потреби конспіруватися із приготуванням зборів, а УККА не є підпільною організацією.

УККА — згідно із розумінням громади, це репрезентація усіх громадських установ, що включилися в його систему, а з цим усіх людей українського походження, що живуть в ЗСА. І це є установа, яка має засту-

(Закінчення на стор. 3)

ПОШАНУВАННЯ ФАКТІВ

У „Свободі" з дня 5-го червня, у числі 170-ім, проф. Омелян Пріцак у доповіді передрукованій у цій газеті (черга ч.6) п.з. „Що таке історія України" пише: — „Тут можна на марґінесі вказати на цікавий історичний парадокс: у часах Визвольних Змагань 1916-1920 років постали в Україні знову дві держави: одна Українська Народна Республіка (Українська Держава зі столицею у Києві), друга — Українська Соціялістична Совєтська Республіка зі столицею у Харкові, цілком як за княжих часів: Рюриковичі (Київ) versus Половці (Харків)".

Ящо б вельмишановний професор поцікавився історичними документами часів Українських Визвольних Змагань 1917-1920 років, то він знав би, що Харківська большевицька спроба державної формації звалася також Українською Народньою Республікою. Було б дуже побажаним, щоб наші історики ставилися з більшою увагою до історичних фактів.

Євген Пастерняк
Торонто, Онт.

Дарія Кузик

ПРАЦЯ ПРО ОЛЕСЯ БЕРДНИКА

Недавно осібним виданням вийшла праця о. д-ра Івана Гриньоха про Олеся Бердника, яка була поміщена в 14-му тому „Богословії". Це глибока аналіза його „Відкритого Дружнього Послання" до Папи Івана Павла II, не тільки відносно його змісту, але також світогляду та прикмет характеру О. Бердника.

У тому Посланні, копію якого із супровідним листом і власноручним підписом Олеся Бердника надіслала Рада Української Духовної Республіки Патріярхові Йосифові, він пише про „Новий Світ Любови і Єдности" та висловлює надію, що Папа прислухається" до голосу українських духовних ентузіястів", як це він називає своїх однодумців, членів Ініціятивної Ради Альтернативної Еволюції.

Олесь Бердник, який є також основоположником і членом Української Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, народився в 1927 році і виростав в умовинах найжорстокіших переслідувань України московськими окупантами. Хоч вихований батьками в атмосфері українського християнства, він пройшов через довгий шлях накиненої нашому народові атеїстичної індоктринізації. До Христа повернув Олесь Бердник самотужки, шляхом „борінь і страждань... відчувши його найживішу реальність", як це сам написав. Особисто пройшов він через усе пекло ув'язнення, тортур і знущань в концентраційному таборі на далекій півночі та під час заслання у Казакстані. Це були часи страждань мільйонів найкращих синів України, часи послідовного винищування її автохтонного населення, часи відривання від рідного ґрунту української молоді з рівночасною посиленою московською колонізацією українських земель.

Мислення Бердника

Після повороту час перебування Олеся Бердника в Україні також нелегкий. За письменницьку діяльність, доповіді та протести проти безправ'я його виключено зі спілки письменників в 1972 році, а численні його твори знищено. Після кількох років постійних шиканів він врешті вирішив вирватися із того пекла, вирішує еміґрувати. Описуючи своє безнадійне положення, Олесь Бердник в 1976 році звертався за допомогою до Об'єднаних Націй, до Папи, до президента Форда. Ніякої допомоги, він очевидно не одержав, бож за словами о. д-ра Гриньоха „моральні представники західнього світу воліють мовчати на голос горя української людини". А в 1979 році Олеся Бердника знову арештували після того як він домагався звільнення Миколи Руденка.

У Дружньому Посланні до Папи Івана Павла II Олесь Бердник в осередок свого вірування й мислення кладе Христа, Сина Божого, Якого називає суттю життя, найреальнішою силою всесвіту, архітектором Божого світу радости й любови... Із того Послання о. д-ра Гриньох наводить слова О. Бердника, який написав: „саме тепер пора людству звернутися ...до учителя нового заповіту... Учитель єдиний простягає руки благовісні до дітей своїх, воліючи, щоб вони прозріли від сліпоти безумства... Я лише простий послідовник учителя, один із чинів Христа...

Отець д-р Гриньох також звертає увагу на багатство вислову О. Бердника, наводячи майже цілу сторінку із його термінології: „Сфера Життя, духоеволюція всесвіту, чудоподібний смолоскип Преображення, психосфера, біосфера, життєва тканина землі, цикл вогняного відродження землі, Першосуть Нового Заповіту, Боже Творення Нового Світу" — ось це кілька прикладів.

Печать Христа

А далі, подаючи характеристику автора Послання, він ствердив: „На всесвіті Олеся Бердника вирізьблена печать Христа, що преображує, і Духа Святого, що все виповнює, удухотворює й оновлює". При тому о. д-р Гриньох проводить порівняння Олеся Бердника із Теяром де Шарденом та навіть наводить по-

(Закінчення на стор. 4)

У Лондоні відбудеться Олімпіяда поетичних творів

Лондон, Велика Британія. — У п'ятницю, 25-го вересня тут у столиці цієї країни, у відомому на весь світ Вестмінстерському манастирі, в т. зв. Закутку Поетів, зійдуться поети різних національностей, щоб узяти участь у першій міжнародній Олімпіяді поетичних творів.

Олімпіяду попередить зустріч членів Олімпійської Ради для Поезії. Члени цієї Ради нараджуватимуться над перебігом цих змагань; організатор цих змагань Майкл Горовіц вважає їх радше з'їздом поетів як змаганнями. Починаючи з цього року, кожна чергова Олімпіяда відбуватиметься щочотири роки, як і Олімпійські Ігрища, правдоподібно в Дельфах, у Греції.

У змаганнях, що проходитимуть понад криптою колишніх славних англійських поетів, таких як: Бравнінґ, Шосер і Теннісон та під погруддям поета Лонґфеллова, здобуватимуть „лавровий вінок" такі сучасні поети, як: Стефан Спендер, Джон Купер Кларк, Лінтон Квезі Джонсон (Англія), Ґреґорі Корсо та Ен Стівенсон (ЗСА), Деніс Лі (Канада) і експатріят із Совєтського Союзу — Едвард Лімонов.

Юліян Мовчан

АВТОБУСОМ ПО ЕСПАНІЇ, ПОРТУҐАЛІЇ ТА МАРОККО

(2)

Виявляється, що тут, яких 100 клм., в північнозахідньому напрямку від Мадриду в околиці гір Ґавдарами, побудовано пам'ятник поляглим в часи жорстокої громадянської війни в Еспанії у 1936-39 роках. Ідею спорудження пам'ятника висунув сам „каудільо" (вождь, „фюрер") — генералісимус Франціско Франко. Уявімо собі високу скелю, в якій видовбана у формі тунелю величезна заглибина. На верху цієї заглибини, тобто скелі — височезний хрест. Це і буде пам'ятник поляглим.

Перейшовши широчезний побудований з плиток білого ґраніту майдан, заходимо до тієї „заглибини", тобто, каплиці пам'ятника. Відвідувача вражає приємний холод і дійсно „гробова тишина"... Посередині на білоґранітній підлозі вирізьблено два прізвища: Франсіско Франко, а кілька метрів вище Хозе Антоніно. Щодо першого імени, то воно відоме майже кожному. А щодо другого — Антоніно, то, виявляється, що то був той „перший-хоробрий" Антоніно, що започаткував франківський рух, який закінчився цілковитим розгромом напівсоціялістичного та напівкомуністичного режиму Лярґо Кабальєро 1939 року. (Якщо згідно з бажанням „каудільо", це має бути пам'ятник для всіх, які полягли в громадянській війні, то чому тут не видно жадного прізвища тих, хто воював проти армії Франка? Значить „каудільо" керувався принципон — „горе переможеним!").

Цей міст подивляємо в Саламанці — старому містечку ще далі на північ і захід від Мадриду. Міст побудували римські завойонники понад 2,000 років тому, прокладаючи його через річку Тормез. Мостом ще й досі можна ходити і їздити, як і за римських часів (але не автами — римляни ще не знали авт). Дивлячись на грубезні глиби каміння та цегли, з яких цей міст побудовано, мимохіть виникає запит — чому тепер, коли людина вже спромоглася навіть осісти на місяці, не будують таких мостів? Таж якщо не станеться якась стихійна катастрофа, або якщо не впаде сюди атомова бомба, то римський міст в Саламанці ще служитиме людині наступних 2,000 років, якщо не 20,000 чи й більше.

Ціле місто — музей

Цим містом є особливе місто Толедо в Еспанії. Особливе воно є не тільки тому, що до 1561 року було столицею країни, але й тому що своєю красою і архітектурою воно настільки правдиво відображає Еспанію давніх часів, що уряд проголосив ціле місто історичним пам'ятником. Це значить, що без спеціяльного дозволу нічого тут не можна ні змінювати, ні додавати. Все повинно залишитися так, як було 500 чи й більше років тому. Толедо має 45,000 населення.

Ще на далекій віддалі від міста впадає в очі величава споруда катедри. Будучи шостою за величиною в світі, будова катедри, яка має 300 футів висоти, потребувала, аж 200 років поки її в 1427 році закінчено. Чудова пам'ятка середньовіччя!

Але перебуваючи в Толедо, не забудьте, бодай на кілька хвилин вступити до будинку, де жив і помер славний маляр Ель Ґреко. Народившись на острові Кріт 1541 року, Ель Ґреко (як уже видно зі самого прізвища, був грек) ще за молодих років виїхав був до Італії вчитися малярського мистецтва в таких мистецьких потуг, як: Тіціян, Мікель, Анджельо та Тінторетто. Але прибувши до Толедо 1577 року, йому так сподобалося це еспанське місто, що він прожив тут 36 років, тобто до кінця свого життя. Будинок, де Ґреко жив і працював, перетворено на музей його імени, і тому ми з приємністю оглядаємо це просторе двоповерхови помешкання, стіни якого оздоблені малюнками славетного мистця. Тут, недалеко, видно також потопаючу в. квітах могилу, де був похований Ель Греко.

Христофор Колумб

Будучи американцем (хоча б навіть і „липовим", тобто, натуралізованим) і не побачити в Еспанії місця „вічного спочинку" того, хто відкрив Америку — було б „не до подумання"...

Тому, наш „невтомний" автобус везе нас далі на південь і ми опиняємося у Севільї. Це півмільйонне місто для мене було відомим до цього часу лише з двох клясичних опер — „Севільський цирульник" Россіні, та „Весілля Фіґаро" Моцарта, в яких події відбувалися у Севільї. Але місто може похвалитися ще й багатьма іншими надбаннями. Це передусім своєю катедрою, яка після базилік Петра і Павла в Римі вважається найбільшою в Европі.

Входимо до середини. Нам сказали, що для того, аби оглянути всі „закутки" катедри, треба щонайменше години часу. Але нас цікавлять не закутки, а місце, де похований Колумб. Шукати довго не довелося. Оминувши кілька каплиць, праворуч на високому мармуровому підвищенні бачимо скульптури чотирьох чоловіків у коронах, які на своїх плечах несуть домовину. Виявляється що в цій домовині лежать останки Христофора Колумба, а чоловіки в коронах символізують чотирьох королів таких тодішніх провінцій Еспанії, як: Леон, Кастилія, Наварра та Араґон.

—Дуже приємно почути аж тут українську мову, — раптом тут же, біля пам'ятника, чую за спиною чийсь незнайомий голос.

Знайомимося. Виявляється, що нашим приємним супутником був Остап Нижанківський — співак-баритон европейських оперних театрів і син відомого українського композитора Нестора Нижанківського. Працюючи в Швайцарії вчителем, він з дружиною автом вибрався у вакаційну прогулянку по Европі.

— Ось тільки прибули з Ґранади, — каже п. Олег. — Чудове місто! Не забудьте вступити туди!

То і їдемо до Ґранади, хоч це не так близенько — яких 150 клм. на схід.

Приїжджаємо. В самому центрі міста бачимо пам'ятник, на якому показано, як королева Ізабелла вручає Хр. Колумбові письмовий дозвіл чи „чартер" для заморської подорожі з метою віднайти „найкоротший шлях до Індії".

(Продовження буде)

ПОЧАЛАСЬ ОСІННЯ КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ! МЕТА: 2,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ВСТУПАЙТЕ В РЯДИ НАЙБІЛЬШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

НОВИЙ ПРЕМ'ЄР ТУРЕЧЧИНИ, емеритований генерал Булент Улюсу, опублікував напрямні своєї господарської політики. Всі заходи й закордонні позики не матимуть успіху, на його думку, доки уряд не переведе справді ощадної господарки. Доки видатки уряду будуть вищі від прибутків, доки продуктивність праці падатиме й приходи підприємств ростимуть не через зріст продуктивности, а самим підношенням цін, — доти шкода говорити про покращання господарки й успіх у боротьбі з інфляцією. Рішуча господарська політика впарі з рішучою боротьбою проти тероризму забезпечать країні вихід з кризи.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У редакційній статті „Потрібна реформа" надрукованій у числі газети з 24-го вересня ц.р. трапилася основна помилка, а саме, З'єднані Стейти Америки складаються із 50-ох стейтів і однієї автономної території Пуерто Ріко, а не 51-го стейту, як надруковано в коментарі.

В'ЄТНАМСЬКИЙ УРЯД У ГАНОЮ передав урядові КНР офіційну пропозицію розпочати переговори з метою злагіднити китайсько-в'єтнамське напруження. Пекін відкинув цю пропозицію, мотивуючи тим, що вона — тактичний маневр Ганою, що насправді Ганой зовсім не має наміру нормалізувати відносини між В'єтнамом і Китаєм, а тільки намагається такого роду мировим маневром сіяти непорозуміння й викликати ілюзії, щоб тим легше могти вести свою агресивну політику й виконувати пляни СССР. Коли В'єтнам направду хоче відпруження й миру, то вистачає, щоб він — на думку лідерів Китаю, — припинив свою імперіялістичну політику й перестав служити знаряддям Москви, а тоді все інше прийде автоматично.

Громада...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

пати добро української справи там, де того потрібно Отож, якщо УККА має далі залишитися таким, як був подуманий його творцями, значить служити цілій громаді — та громада має право і обов'язок брати участь у конгресі, коли не фізично тоді принаймні духово. Значить громада має право дискутувати над спільними проблемами, відверто висловлювати свої думки в розмовах чи статтях і пропонувати поліпшення чи розв'язки.

Не можна забувати, що довгі роки нашого перебування в цій країні, навчили більшість із нас демократичного, вільного думання. Ми привикли щоденно діставати вістки про всі події внутрішньої чи зовнішньої політики, про усі ділянки життя — та їх коментувати. Ми привикли, що на сторінках преси добре поінформовані журналісти дають нам не лише перелік подій, але їх аналізу, одобрення а часом гостру критику. Так ментально „перевиховану" частину нашої громади не може отже ніяк задоволити теперішній стан на верхівках нашого зорганізованого життя. А тимбільше не може задоволити журналістів, статті яких повинні бути віддзеркаленням настроїв та думок спільноти, серед якої вони працюють.

Українська спільнота не лише бажає але має право знати, що діється за лаштунками цієї установи, яка повинна заступати її інтереси.

Ольга Кузьмович

Ню Йорк, Н. Й

ЦІНА НА ЗОЛОТО ЗНОВУ ПЕРЕВИЩУЄ рівень 700 долярів за унцію. Як відомо, ціни на золото залежать від нестабільного стану на Середньому Сході та від інших чинників. Досі найвища ціна за унцію була 800 долярів.

В ОДИНАДЦЯТУ
ЩЕ І ЩЕ СУМНУ
РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
(30-го вересня)
нашого
Найдорожчого
і Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА
І ДІДУСЯ

сл. п. Протопресвітера Д-ра
ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

бувшого Старшини-Учасника Визвольних Змагань України, громадського діяча на Рідних Землях, організатора шкільництва, генерального секретаря Українського Національного Об'єднання в Берліні та соборника- священика в ЗСА —

рівночасно,

У ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
нашого Дорогенького СИНА, БРАТА І ВУЙКА

бл. п. ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

пластуна-юнака

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ ПАНАХИДИ

в суботу, 27-го вересня 1980 року
о год. 11-ій ранку, в Українській Православній Церкві св. Арх. МИХАЇЛА в МІННЕАПОЛІСІ, Мінн.;

в неділю, 28-го вересня 1980 р., о год. 11 ранку
в Українській Православній Церкві ВСІХ СВЯТИХ, при 11-ій вул. в НЮ ЙОРКУ

у вівторок, 30-го вересня 1980 року
на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія, над МОГИЛОЮ в С. БАВНД БРУКУ, Н. Дж., о год. 12-ій дня.

Про спільні молитви за спокій Душ Спочилих в цей сумний день, просять ласкаво Родину, Духовенство, Побратимів по Зброї, Друзів, Співпрацівників у шкільництві, Приятелів і Знайомих.

Спіть наші Найдорожчі цим Блаженним сном, а земля американська хай і на далі буде для Вас легкою.

В безмежному жалі:
дружина-матір — ГАЛИНА з Родиною

В пам'ять нашої Найдорожчої
ДОЧКИ І СЕСТРИ

бл. п.
ХРИСТИНИ ОЛЕНСЬКОЇ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ЇЇ ПЕРЕДЧАСНОЇ СМЕРТИ
РОДИНА складає 100.00 долярів
на Гарвардське видання про голод.

БОГОСЛУЖЕННЯ за ЇЇ ДУШУ
будуть відправлені
у понеділок, 29-го вересня 1980 року
в українських католицьких церквах —
Ґлен Спей, Н. Й. — год. 10-та ранку;
Ню Брансвік — 9-та година ранку;
Гемстед, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою, що 20-го серпня 1980 року, в Бразилії відійшов у Вічність

св. п.

МИКОЛА ПИСЬМЕННИЙ

майор Армії Української Народньої Республіки.

Родині Покійного складають глибоке співчуття —
ПОБРАТИМИ-ВЕТЕРАНИ АРМІЇ УНР

У глибокому смутку повідомляємо,
Рідних, Приятелів і Знайомих, що
у вівторок, 23-го вересня 1980 року,
упокоїлась в Бозі
наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ І СЕСТРА,
на 76-му році життя,

бл. п.

КАТЕРИНА ДРОЗД

ПАРАСТАС в неділю, 28-го вересня 1980 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при Franklin і Brown вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в понеділок, 29-го вересня 1980 р., о год. 8:30 ранку до катедри Непорочного Зачаття П.Д.М., а опісля на український католицький цвинтар на Факс Чейсі.

В глибокому смутку:

МАРІЯ ЛУПАНЬ — донька з чоловіком ОСИПОМ
внук — ОСИП ТЕОДОР ЛУПАНЬ
брат — ВАСИЛЬ КИЗИМИШИН з родиною в Україні
та ближча і дальша Родина в Україні й Арґентині

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В тяжкому горі й у широкому жалі повідомляємо, що 18-го вересня ц. р., з волі Всевишнього, після довгої й тяжкої недуги, упокоїлася,
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА І ТЕЩА

св. п.

НАТАЛІЯ з КУШНІРІВ ЛОЗИНСЬКА

народжена в священичій родині в Волчищовичах к. Судової Вишні, учасник Визвольних Змагань в рядах Української Галицької Армії 1918-1920 рр., б. вчителька на Рідних Землях, учителька й управителька Шкіл Українознавства в Чікаґо, член ОбВУА, Вільного Козацтва й Учительської Громади.

ПАНАХИДИ були відслужені 18-го і 19-го вересня а ПОХОРОН — 20-го вересня 1980 року з церкви свв. Володимира й Ольги на український цвинтар св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокій печалі і скорботі:

чоловік — ГРИГОР
доньки:
ВІРА ІВАНИЦЬКА
БОГДАННА КОМАРИНСЬКА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ і синами АДРІЯНОМ і МАРКОМ
ЛЮБОМИРА ЛУКОМСЬКА з чоловіком ЛЕВОМ
сестри:
ОЛЕНА ПИТЛЯР з родиною
ДАРІЯ ХУХРА з родиною
МАРІЯ БАРАГУРА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ і родиною
брат — ОМЕЛЯН КУШНІР з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і дочкою
Ближча й дальша Родина в ЗСА, Канаді й Україні

Відзначають 85-ліття Миколи Алексевича

Філядельфія, Па (В.Я.) — Тут у суботу, 27-го вересня ц.р. в залі УСО „Тризуб" в 6-ій год вечора відбудеться товариська Зустріч ювілята інспектора М.Алексевича з українською філядельфійською громадою при святковій вечері з відповідною програмою. Організатор цієї Зустрічі — Організація Державного Відродження України 12-ий Відділ у Філядельфії, при співучасті суспільно-громадських організацій. Ювілят протягом 30-ти літ свого перебування в місті „Братньої Любови" є активним членом не тільки ОДВУ, але й багатьох суспільно-громадських, релігійних та культурних організацій міста Філядельфії. Інспектор Микола Алексевич у Першій світовій війні брав активну участь у наших Визвольних Змаганнях. Перший Листопад 1918 року застає лейтенанта М.Алексевича на відпустці. Ювілят включається в ряди вояків і бере участь в перших боях у Львові на станції Підзамче. Опісля як комендант 3-ої ескадрони І-го кінного полку, І-го Корпусу УГА мав змогу із своєю ескадрою першим в'їхати до Києва та побувати на Софіївській площі. Був в „Чотирикутнику смерти" і в той час захворів на тиф. Був два рази поранений на полі бою, а після підступного роззброєння поляками коло Літина поручник УГА М. Алексевич в травні 1920 року попав в полон. В часі польської окупації Галичини ювілят працював вчителем в державній гімназії у західній Польщі. У 1942 році шкільна влада перенесла його до Тернополя як інспектора званевих шкіл округи Тернопіль. В тому часі ювілят виконував не тільки свою професійну працю, але теж включився в суспільно-громадську працю тієї округи. На еміграції в таборах переміщених осіб, як також на вільній землі Ванінгтона, ювілят продовжував свою працю в напрямку виховання української молоді. Як ветеран УГА та інших військових формацій він віддано працював у ветеранських українських організаціях.

Зараз ювілят є головою Братства Ветеранів Української Галицької Армії. Інспектор М.Алексевич дальше активний в українській філядельфійській громаді. Його інтересують всі справи, зв'язані з життям нашої спільноти. Він радіє успіхами української спільноти в діяспорі і боліє нашими невдачами.

Праця...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

дібні вислови обидвох мислителів у відношенні до оновлення світу і центральности Христа, Його Воскресення і Преображення в духовій еволюції всесвіту. „Образ Церкви-Преображення, Церкви сповненої духовною і світлою динамікою, вкорінений в душі Олеся Бердника... Церква повинна стати для світу і для цілого людства чимсь подібним до Христа, переображеного на горі Тавор, світлом для світу, щоб люди, задивлені в неї, не лякалися, діяли і переображували світ..."

Олесь Бердник турбується долею світу і долею Церкви, яка через „історичні розділення і роздори...марновірство і владолюбство" та інші людські немочі „не потрапила стати всеохопним релігійним авторитетом." Він вказує також на „зовнішні причини, на ворогів Нового Заповіту, які всебічно і хитро підходили до здійснення сатанинського плану — „спотворити суть Місії Христа ." Олесь Бердник визнає, що це їм „дуже і дуже вдалося". Вдалося, по-перше, тому, що церковні служителі не зрозуміли свого служіння в Церкві. Вони, щоправда проповідували Христову Благовість, але самі не були пронизані її суттю... Вдалося, подруге, і це найосновніше, тому, що панівним у відповідальних за Божу інституцію церковних керівників стало не харизматичне, а прагматичне мислення і діяння, таке саме, як у всіх земних установах."

Найважнішим джерелом, на яке часто покликується Олесь Бердник, є Святе Письмо, яке мало вирішальний вплив на формування його світогляду. „Вважаємо це незвичайним феноменом" — написав о. д-р Гриньох, „бо йдеться про людину, яка виростала і виховувалася в системі й атмосфері обов'язуючого атеїзму, та не зважаючи на це знайшла шлях до Христа." Особливо „мислення апостола Павла відбило свою нестерту печать на світозрінні Олеся Бердника". На це о. д-р Гриньох подає багато прикладів, розглядаючи притому різні аспекти висловлених думок та ідей в посланнях апостола Павла та їхню співзвучність у Дружньому Посланні Олеся Бердника.

Якщо йдеться про ситуацію, то О. Бердник „у своїй критиці різних спроб чи альтернатив... не обмежується тільки до однієї системи... Його любов до своєї рідної землі, Святої України, випливає із всеобіймаючої християнської любови, вільної від духа ненависти, роздору і вбивства." Він ставиться критично до пропаганди „співіснування, якої творцями і мистцями, як це всім відомо, є можновладний московський центр. Нищівну оцінку дає Олесь Бердник цьому феноменові, характеризуючи його як вичікування моменту для пожирання супротивника? Треба бути вдячному Олесеві Бердникові за таку чітку і щиру оцінку, бо є у світі, навіть серед людей доброї волі, багато незрячих, які знайшлися в полоні кошмару співіснування, коекзистенції..."

Олесь Бердник уважає, що в першу чергу Церква є покликана до рятування людства від трагічних наслідків того співіснування. Він „снує свої альтернативні пропозиції та закликає Церкву, щоб вона очолила „всі еволюційні імпульси і прагнення" і далі „взірець нового творення і нової свідомости."

„Як далекі від себе образи Церкви у видінні і в дійсності!" — стверджує о. д-р І. Гриньох. „Це живо й болюче спостерігається і переживається на організмі Помісної Української Церкви. Пробудилися в ній після гірких досвідів багатьох століть прагнення бути живою частиною Вселенської Христової Церкви, прагнення привернути свої древні права, прагнення жити соками свого рідного благочестя. Пробудилася у ній також придавлювана чужими і незрячими своїми свідомість свого власного „Я" З обранням на престол апостола Петра Папи Івана Павла II скріпилися в Українській Церкві і її вірних надії на те, що оглавлена ним Христова Церква проявить харизматичну дію проти неї та стане взором „Нового Творення". Та ось... на виднокрузі не видно ще промінчиків харизматичного діяння. А шкода, бо Господь знає, чи це не „останні можливості, які не вертаються, коли їх випустити з рук, з серця, з душі, з розуму. — як каже Олесь Бердник."

Ця коротка згадка про працю о. д-ра Івана Гриньоха „Олесь Бердник — Утопіст чи харизматик на обрії другого тисячоліття християнства в Україні" не охоплює всієї глибини аналізи Дружнього Послання й не віддзеркалює в цілому мистецтва вислову. Тому кожен, хто заінтересований, повинен прочитати цю цінну працю в оригіналі.

ПОКАЗ МОДИ

Нюарк, Н.Дж. — 75-ий Відділ Союзу Українок Америки в Мейпелвуді влаштовує тут в неділю, 28-го вересня ц.р., о год. 4-ій по полудні в Українському Народному Домі при 140 Проспект авеню показ моди. Будуть показані українські народні традиції в сучасному одязі проєктовані і виконані мисткинею А.Кульчицькою. Вступ 5 долярів від особи.

Табори закінчилися, але лишилася романтика

Юначки табору УСХ готові до виступу на оселі в Лігайтоні.

Це вже 23-ій з черги виховно-відпочинковий табір Українського Золотого Хреста, що відбувся на чудовій оселі ім. Олега Ольжича. Започаткувала табори і вела їх впродовж 20 років відома виховниця молоді і педагог проф. Оксана Ґенґало, а по її несподіваній смерті в лютому 1978 року опікується таборами виховна референтура УЗХ і таборова комісія під проводом Володимири Кавки.

Цьогорічні шеститижневі табори відкрито в неділю, 6-го липня, при участі командного складу та представників Головної управи УЗХ, Центральної управи ОДВУ — власника оселі — батьків, опікунів і кілька десятків гостей, що користали з благ оселі під час довгого кінця тижня Дня Незалежности 4-го липня.

По піднесенні прапорів — зоряного й українського — під звуки українського національного гимну прочитано перший наказ, де подано склад команди, час тривання таборів та інструкції відносно гігієни і харчування, що їх вимагає стейтова влада, яка дає частинну допомогу для незаможних родин чи опікунів дітей — таборовиків. Тут з вдячністю треба відмітити, що нашим спонзором для такої допомоги є заслужена організація ЗУАДК, яка оце вже четвертий раз дає цим таборам свою помічну руку.

Таборувало кругло півсотні дітвори, частина з них тільки по кілька тижнів, але значна частина використала повний речинець таборування. Дівчат і хлопців у віці від шести років до 18-ти років майже було по-половині. Приміщені були в окремих будинках, дуже гарно відновлених і упорядкованих. Команданткою дівочого табору була Ольга з Михалевичів-Рудакевич, а бунчужною — Віра Пришляк. Хлоп'ячий табір був під командою Володимира Мельника, який вже не раз тут командував, бунчужного Андрія Монтеро і референта спорту Аристида Завицького. Обоє команданти — педагоги та фахівці у своїх чинностях. В неділю 13-го липня відвідав табори президент ЗУАДК-у д-р Олександер Білик і його представлено молоді в часі обідової пори при столах.

Першим виявом набутого знання під час таборування був виступ всієї молоді на ювілею 65-річчя голови Центральної управи ОДВУ проф. д-ра Богдана Гнатюка в суботу, 26-го липня, який врочисто підготовила і перевела команда таборів. Крім гарно виведеного церемоніялу маршевого походу, пісень і деклямацій представники обох таборів передали ювілятові китицю польових квітів і керамічний кошичок з трипільським взором, наповнений 65-ти цукорками, що символізували кожний рік його життя: солодкі, гіркі, тверді, м'які, в гарних папірцях і в звичайному опакуванні... Грімке "многая літа", почате дитячими голосками, підхопила урочисто вся громада, і слідно було зворушення ювілята, його дружини і родини, про що вже писала "Свобода" в ч. 180.

Наступного дня, в неділю 27-го липня, табори взяли організовану участь в Службі Божій і Панахиді за поляглих під Бродами дивізійників.

В неділю 3-го серпня відбуто "День таборовика". Провід програми спочивав в руках команданта В. Мельника, музичний супровід вела командантка О. Рудакевич. Слово виголосив капелян таборів о. д-р Роман Мартинюк на актуальну тему: "Рік Української Родини". Того ж дня велику несподіванку зробили нам милі гості-сусіди із Союзівки: д-р Мирон Куропась, керівник курсів українознавства на Союзівці, та інструктори Михайло Ваврешин і Юрій Дуравець — обидва з Канади, — що вперше тут гостювали. Гостей представила всім таборовичкам і таборовикам виховна референтка УЗХ у тому часі, коли вони одягались у народні строї, що до певної міри відбилось на "розхрістаному" вигляді їхніх ліжок, закладених з того приводу всячиною, але милі гості були вирозумілими і старалися недоглянути всього того, чого тут в нормальний таборовий час не знайдеш, бо всі дорожать прапорцем чистоти.

Цікавий епізод відвідин: представляючи д-ра Мирона Куропася, виховна референтка згадала, що доктор є автором двох книжок "Саґа про Україну" й "Українці в Америці", а д-р Куропась тоді запитав по-українськи: "Хто з вас читав чи бачив таку книжку"? — Піднеслось кілька пар рук, це були діти із сиротинця Сестер Василіянок з Філядельфії, звідки кожного року Сестри Василіянки присилають до табору п'ятеро-восьмеро дітей. Коли була мова про пост спеціяльного асистента президента Форда, що його займав д-р Куропась, то наголошено дітям таку обставину: в той час, коли він займав цей важливий пост, д-р Мирон Куропась побував у Клівленді на святкуваннях "Дня Поневолених Націй". Як репрезентант Уряду і Президента, сидів д-р Куропась у почесній президії, а коли рушив похід вулицями центру міста, то д-ра Мирона запросили до лімузини, де сиділи самі визначні особи, щоб парадно їхали до залі міської Ратуші, де мали відбутись всі ці урочистості. Д-р Куропась подякував їм за честь, підійшов до похідної групи українців, яка — як звичайно — домінувала чисельністю, і маршував з нами в почоті під написом "Україна". Молодь і все громадянство в поході гучними оплесками прийняло його у свої ряди, а не-українці не могли надивуватися такому вчинкові.

* * *

Табори закінчилися. Спорожніли таборові площі. Затихла рідна пісня. Щогли вже не будуть свідками піднесення ранком та спускання вечорами прапорів. Але вітер вигравати́ме на щоглових шнурах пісню: "Таборове життя миле, я в таборі хочу жити!" до наступного року. А в юних серцях залишаться в меншій чи більшій мірі милі спомини з радісного таборового життя та таборова романтика, бо ж вони "метелики на шпильках"...

К.Мавка

1500-ліття Києва відсвятковано на Онтаріо-Плейс

Продовження допису Оксани Бризгун-Соколик з ч.203 за суботу, 20-го вересня.

В центральній залі перед входом до театрів відбувалися виставки народного мистецтва, показ писання писанок, гра на лірі. Зацікавлених було завжди повно, так що інформації треба було давати безперервно.

В другому театрі показували два фільми "Писанка та "Трежерс оф Юкрейн" — "Скарби України". В цім другім фільмі природними дієвими фраґментами показано ношу в різних частинах України. Десь їздив човен, на якому грав ансамбль "Червона Рута", та мені не пощастило його побачити чи почути.

Одночасно в тій самій "Бендшел", де був Молебень, відбувалася пообіді інша програма. І годі було побачити обидві, хоч як хотілося! Тут виступали ансамбль "Бандура" з Ґрімсбі і ансамбль бандуристів "Кобзарі" зі Сент Кетеринс — керівником обидвох є Оксана Метулинська. Танцювальний ансамбль "Дунай" зі Сент Кетеринс — керівник Орест Самець, та діти, нагороджені на Фестивалі живого слова. Новий "неканадський" ансамбль "Стихія" з Малої Семінарії в Римі, керівник о. Е. Небесняк. Конферансьє була Галина Бенеш.

Вечірня програма почалася точно о 8:30 на переповненому "Форумі". Понад 10 тисяч людей зібралося послухати цікаву програму, яку відкрив голова Провінційної Ради КУК д-р П. Глібович. З привітальним словом виступили Ларі Ґросман — міністер індустрії і туризму в Онтаріо. Альдерман Артур Еґлетон від міста Торонто та посол до федерального парляменту Флис. У своєму слові він сказав, між іншим: "Як ми тут насолоджуємося цим усім, ніколи не забуваймо за тих, що не мають свободи плекати свою культуру..."

Вечірній концерт був присвячений 1500-річчю Києва.

У цім концерті виступали при великому захопленні публіки наші славні Бандуристи з капелі ім. Т. Шевченка з Детройту-Віндзору під керівництвом Григорія Китастого, і солісти — Р. Касараба, Р. Щокалюк, П. Писаренко та В. Поліщук; маленька Лада Рослицько з Лондону деклямувала "Розриту могилу" Шевченка; піяніст Іреней Жук з Монтреалю виконав три твори українських композиторів і головно за "Токату" Косс-Анатольського дістав колосальні овації; приємною несподіванкою була сопрано Дарія Сліпенька зі Судбур зі своїм першим і напевно не останнім виступом в Торонто; акомпаньювала їй Ляриса Кузьменко; танцювальний ансамбль ОДУМ-у "Веснянка" — керівник Микола Балдецький; всіми очікуваний Ед Іванко, та, на жаль, там, де я сиділа, він звучав заголосно, йому акомпаньював на бандурі Петро Косик. Ед Іванко сказав, що він завжди мріяв виступати на тім самім вечорі, що й бандуристи, і що це для нього велика радість і честь. Виступав також дівочий хор СУМ-у "Діброва", диригувала Дарія Хандон; танцювальний ансамбль "Дунай" зі Сент Кетеринс, керівник Орест Самець.

І на закінчення програми виступили ще раз бандуристи зі солістом Я. Цісаруком. Колосальне враження зробило те, коли тисячі людей на запрошення диригента Китастого долучилися до бандуристів і всі спільно співали "Реве та стогне Дніпр широкий..." А потім всі довго стоячи оплескували бандуристів... Програму вів Тед Волошин.

Після концерту викликали на сцену Володимира Довганюка, який вдало керував і вечірньою і пообідньою програмою за сценою. Заслужені оплески нагородили його нелегку працю!

Ми — дорослі — розходилися, молодь залишалася. "Червона Рута" мала грати всім до танцю. Зорі мерехтіли на темному небі, а радісні думки кружляли та пригадували гарні моменти дня.

Оксана Бризгун-Соколик

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Чікаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

присвятив інж. Куропась для переселення багатьох сотень українських імігрантів до Чікаґо після Другої світової війни.

Голова Українського Золотого Хреста, Відділ в Чікаґо, Марія Гром'як представила многогранну діяльність пані Антоніни як організаторки та довголітньої провідниці українського жіночого руху не тільки в Чікаґо, але й у ЗСА взагалі. Антоніна Куропась при тому взірцево виконувала свої обов'язки матері двох дітей, Мирона і Віри.

Визначний український адвокат в Чікаґо і приятель проф. д-ра Мирона Куропася Михайло Кос представив присутнім сильветку свого приятеля, наголошуючи той факт, що вся діяльність Мирона зосереджувалася завжди довкола українського життя у ЗСА: „Він був спеціяльним дорадником президента Форда в етнічних справах, він — автор двох книжок про Україну і українське життя в Америці; він не тільки працював у виховній системі стейту Ілліной, але також старався впровадити українську мову до цієї публічної шкільної системи; д-р Мирон Куропась є першим заступником головного предсідника Українського Народного Союзу.

Його найбільшою радістю є його дружина Леся, з роду Васьків, та два сини, Степан і Михайло. Д-р Мирон завжди ішов та йде дорогою, що її вказав йому його Батько, а саме — дорогою любови до України і праці для неї".

Віра Куропась Гоєвич — горда мати трьох дочок: Христини, Катерини й Тамари, активна у праці жіночої організації — Союз Українок Америки. Разом із своїм чоловіком Юрієм вона присвячує багато часу для українських громадських, церковних і харитативних цілей. „Віра ступає слідами шляхетної діяльности своєї матері".

Родина Куропасів отримала три відзначення Української Родини Року 1980: першу нагороду передав Володимир Ґавалюх, голова карнавалового комітету церкви св. Йосифа, д-рові Миронові та Лесі Куропасям; Олена Олек, член комітету, вручила друге відзначення Юрієві та Вірі Гоєвичам, а голова комітету Родини Року Р. Пришляк передав головне відзначення для інж. Степана й Антоніни Куропасів, підкреслюючи з великою шанобою заслуженість цих відзначень родиною Куропасів, яка є окрасою українського Чікаґо і парохії церкви св. Йосифа.

Д-р Мирон Куропась щиро подякував в імені своєї та його сестри родин за таке відзначення і за вшанування їх почестю Української Родини 1980, кажучи з гордістю, що „усе це не було б можливим, якщо б ми не мали розумного українського батька і достойної, люблячої української матері!"

З черги майстер церемонії І. Савчин представив патріярха родини інж. Степана Куропася. Бистрий і дотепний Куропась піхопив цей титул „патріярх" і специфічним способом ужив його зручно й інтересно, щоб звернути увагу на змагання українців - католиків за здобуття Патріярхату. Після цього він бавив присутніх цікавими анекдотами і спогадами з українського життя. Інж. Степан закінчив: „Бог був ласкавий для мене. Він дав мені прекрасну дружину і двоє гарних дітей, які подружилися з українськими родами та дали мені українських внуків. Я почуваюся дуже щасливий і вдячний, що ви передали нам почесть Української Родини Року 1980".

Парох церкви св. Йосифа о. Й. Шарий подякував членам комітету за всю працю, пов'язану з підготовою цієї рідкісної церемонії. Він зложив подяку родині Франка і Лінди Акоцеллі, власникам Ріdженсі Пляза Бресслер Айс Крім, за співспонзорування вечора щедрим фінансовим даром та „Самопомочі" за співспонзорство, а п-ву Шлапакам за смачні приставки. Отець пограту̀лював родині п-ва Куропасів за високе відзначення і подякував усім гостям, які прибули „зблизька і здалека, щоб віддати шану цій прикладній українській родині".

Пастор Іван Гарбузюк, парох української баптистської церкви в Чікаґо, закінчив цей вечір молитвою, просивши Божого благословення для цілої родини Куропасів на довгі літа успішної праці для України й української громади.